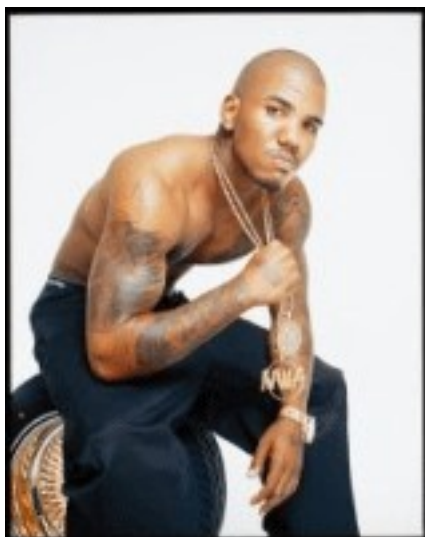

Csináld meg a fesztivált! III.

Írta: hvg

2005. július 29. péntek - Módosítás: 2005. július 29. péntek

2005.

2005. július 28. A WAN2 magazin a közelgő Sziget fesztivál idei nagyszínpados külföldi neveit veszi sorra; minden napra ajánl nézni és hallgatnivalót. A hvg.hu most ezt a menüt közli folytatásokban: naponta új és új ajánlatok! Harmadik nap: augusztus 12. Dance közgyűlés Brand New Heavies, 12., péntek, 18.00, Nagyszínpad A brit acid jazz szentérek úttörőiként aposztrófált Brand New Heaviest 1985-ben hozta létre Jan Kincaid (dob/szintetizátor), Andrew Levy (basszusgitár/szintetizátor) és Simon Bartholomew (gitár). Kezdetben James Brown és Meters inspirálta instrumentális zenéket készítettek, és népszerűségükön sokat lendített, hogy a

Csináld meg a fesztivált! III.

Írta: hvg

2005. július 29. péntek - Módosítás: 2005. július 29. péntek

Cat in the Hat klub játszani kezdte a számaikat. Jay Ella Ruth-al kiegészülve, '70-es évekbeli funk groove-jaiknak és urbánus dallamaiknak köszönhetően a londoni klubszcéna izgalmas jelenségévé váltak a '80-as évek végén. Az Acid House kiadónál 1990-ben megjelent első lemezüket 8 ezer fontból készítették el, és a jó kritikai fogadtatásnak köszönhetően leszerződötték őket az amerikai Delicious Vinyl, amely cég beajánlotta nekik a soul-os hangú N'Dea Davenportot, az időközben kilépett Ruth helyére. Már a Dream Come True és a Stay This Way is hatalmas slágerek voltak, de a nemzetközi, és leginkább tengerentúli sikereket a harmadik kislemez, a Never Stop hozta meg számukra. A csapat kísérletezni kezdett a hiphoppal, aminek eredménye az 1992 nyarán megjelent Heavy Rhyme Experience, Vol. 1. című album lett. Az 1994-es Brother Sister lemezük után Davenport kivált a csapatból és szólókarrierbe kezdett. A következő jóval populárisabb hangzású albumon, az 1997-ben megjelent Shelteren már Siedah Garrett szerepelt. Az évtized végéhez közeledve a BNH kreatív időszaka is lecsengeni látszott. Idén megjelent allabouthefunk című lemezükön ismét új énekesnő, a 25 éves Niccole Russo hallható, aki 17 éves korában Lauryn Hill zenekarában vokálozott, 2002-ben pedig szólólemeze is megjelent Through My Eyes címmel. Ő azóta rajongója a BNH-nek, hogy 13. születésnapjára megkapta a Brother Sistert. Játékosok klubja The Game, 12., péntek, 19. 45, Nagyszínpad Az ifjú, de korát meghazudtolóan magabiztos mester az utca illemtanáról tart előadást. A megszeppent kezdők, a jegyellenőrnek félhangosan beszólogató középhaladók és a rímérzékeny bérgyilkosok egyaránt ihletet meríthetnek a sokat látott rapper showjából. Az idén januárban megjelent, The Documentary című albumát prezentáló Jayceon Taylor igazán tudja, mi a dörgés gengszter-rapperéknél. A jól fizető, megbecsült drogdíler állását a hip-hop embert próbáló világáért feladó The Game-t nem kisebb nevek segítették, mint Nate Dogg, Kanye West, 50 Cent és Dr. Dre. A lemez sikerét jelzi, hogy a szakmai etikettnek megfelelően már egy hónappal a megjelenést követően komolyan összehalászott 50 Centtel, aki a Hot 97 rádió élő adásában fikázta hősünket, és egyben bejelentette a hírt, miszerint The Game-t kipenderítik a G-Unit patinás neveket tömörítő kötelékéből. Emellett közölte, hogy ő írta a Documentary számait, és különben is, többet kaszál a lemezzel, mint maga az előadó. The Game haverjaival megrohmozta a stúdiót, majd a zaklatott előadóművészek valamelyike meglőtt egy Kevin Reed nevű, C kategóriás MC-t, ezzel is alátámasztva az elméletet, mely szerint mindig a kismembereken csattan az ostor. Bár a jól sikerült estét pár nappal követő sajtótájékoztatón már egymást ölelgették (és együtt adományoztak 200 ezer dollárt a harlemi fiúkórusnak), az igazán lelkes rajongók bálványukkal együtt skandalizálják The Game újkeletű szlogenjét: „G-G-G-U-Not”. A koncert közönsége garantáltan hasznos tudnivalókkal gazdagodik majd a különböző típusú kézfegyverek helyes használatával kapcsolatban. Péntek esti láz Basement Jaxx, 12. péntek, 21.30, Nagyszínpad A diszkózene királyai alighanem karrierjük csúcsára érkeztek, úgyhogy érdemes megnézni a koncertjüket. Ha a tavalyi Szigeten láttad őket, azért, ha nem - akkor meg azért. 1997 húsvétján úgy alakult, hogy e sook írója, a WAN2 magazinhoz közeli Pritz Péterrel Londonba látogatott. Első dolgunk volt, hogy kiválasztottuk esti berúgásunk helyszínét, így akadtunk rá egy jungle bulira. Terepszínű ruhás feketék meneteltek alig felöltözött lédijeikkel, vagy ezerért nyomatták a kisüveges sört. Később vettük észre, hogy van egy hátsó „terem” is, nagyjából 20 négyzetméter, ahol egy csávó pakolta a lemezeket, egy kövér csajszi meg elképesztően dalolt rá. Annyira funky volt, hogy ott is ragadtunk. Nem emlékeztünk rá, hogy a programban ők is szerepeltek volna, ezért megkérdeztük az embert, hogy „Bocs, de te ki vagy?”. „Mé', teccik?”. „Ja, jó!”. „Basement Jaxx, nemsoká jön ki lemez”. Rajtunk kívül még nyolcan lehettek a szobában. Hét évvel és három nagylemezzel később Simon Ratcliffe pultos és Felix Buxton

Csináld meg a fesztivált! III.

Írta: hvg

2005. július 29. péntek - Módosítás: 2005. július 29. péntek

„frontember” az összes jelentős amerikai és európai fesztiválon már tízezrek előtt nyomta a dizsit. A Szigeten is. Tavaly a briliáns Kish Kash albumot utaztatták, idén a (kb.) tízéves születésnapjukat ünnepelni hivatott The Singles válogatáslemezt. A műsorunk rejt némi tanulságot is. Amikor a két londoni fickó nekilátott a zenélésnek, még jócskán undergroundnak számított, amit csináltak, aztán a '99-ben megjelent Remedy-vel már fél lábbal a mainstreamben voltak, a 2001-es Rooty-val a már a másik lábukkal is, a Kish Kash pedig maga volt a megtestesült popzene, hogy a The Singles-ön megjelent új számról, az Oh My Gosh-ról már ne is beszéljünk. És ami a vicc ebben az egészben: ők a kezdetektől fogva ugyanazt csinálják, csak a közeg változott meg körülöttük. House-os alapokra pakolnak mindenféle stílusokat, és kurva jó számokat írnak. Csak szórakoztatni akarnak, és ez nagyon megy nekik. Az elektronikus zene szép lassan a pop természetes részévé vált, ők pedig pont annyit használnak a gitárt, hogy hitelesen ki tudjanak állni akár ötvenezer ember elé élőben játszani. A színpompás vetítéssel tarkított koncerteken épp hogy lélegzetvételnél szünetet engedélyeznek a hallgatóságnak. Az ilyen estéket nagyon lehet szeretni.